

Здравейте всички песнопойни птички!

Както обещах, публикувам дневника си от Япония, който преди време си направих труда да препиша.

Съвсем умишлено, не съм променила нито една дума, за да звучи автентично и да се усети погледът на едно дете, тръгнало от дълбоката социалистическа провинция и стигнало до страната на изгряващото слънце.

Приятно четене! :)

6 юли:

От аерогара „София“ тръгнахме в 8.00 ч. В 10.40 ч наше време (11.40 ч – московско) се приземихме на летище „Шереметиево“ 2, недалеко от **Москва**. Обядвахме в ресторанта на летището. Московската аерогара ни направи много силно впечатление. Тя е много нова, голяма, красива и модерно обзаведена. Към 15-16 ч московско време ни натовариха на таксита и ни откараха на Червения площад. За наше огромно съжаление, площадът и Кремъл бяха затворени и се наложи да се задоволим с разглеждане на ГУМ-а. Имахме по 30 рубли и направихме всичко възможно да ги похарчим, но уви – останаха ми 11 рубли, които мисля да похарча на връщане. От Москва не съм с особено добри впечатления. Харесаха ми голяма част от сградите, но по отношение на чистотата ни отстъпват доста.

В 20.00 ч (московско време) ни настаниха в **японския самолет**. Никога в живота си не съм виждала такова чудовище (имам предвид самолета). Чудовището се състои от 5 зали, във всяка от които има видео екран и седалките са по 10 на ред. Освен това, на всеки стол има радио със слушалки, с 12 програми (естрадна, класическа и японска музика, новини на японски и английски език и др.). Стюардесите са много симпатични, учтиви и внимателни. Пътувахме 10 часа на много голяма височина. Толкова беше високо, че трябваше да спуснем щорите на люковете и да гледаме един криминален филм, защото слънцето направо пареше през стъклото, а ослепителната му светлина не позволяваше да се гледа навън. Прелетяхме и над Северния ледовит океан и ни стана доста студено, затова ни раздадоха одеала и възглавници. Естествено, това ни предразположи към сладки сънища и се свестихме след около три чака, когато стюардесите започнаха да сервират второто ядене. Общо взето, пътуването беше много емоционално и тези 10 часа минаха неусетно, като през цялото време бяхме съпътствани от слънцето. Така, в 10.49 ч токийско време (4.40 ч наше) **кацнахме на летището, намиращо се на 55 км от Токио**. Японската страна ни посрещна с топло и влажно време, което те кара да се задушаваш. Но на този факт ние обърнахме доста незначително внимание, защото бяхме ангажирани с разглеждането на обстановката, която беше съвсем нова за нас. Японската аерогара е още по-хубава от съветската. За по-малко от 20 минути бяха прегледани документите ни и заверени от митническите власти, и половин час след кацането вече бяхме настанени в автобуса, който потегли към Токио. Пътувахме около половин час. Направи ми впечатление, че преди всеки град има пропускателен пункт, на който се мият гумите на колите и някои от тях биват проверявани за нещо, което не можах да разбера. Токио ме поразил с чистотата си. Имам чувството, че ако се събуя по чорапи и тръгна по гладкия асфалт, ще се страхувам да се изцапам асфалта, а не чорапите си. Автобусът ни спря пред хотел „Мияко“, четири звезди. На чисто просташки език мога да кажа, че е най-добре „Шератон“ и „Витоша“ да пасат трева. Домакините ни посрещнаха много любезно обядвахме в ресторанта на хотела (по-точно, в един от ресторантите), след което ни настаниха в стаите, където намерихме куфарите си. Стаите са много хубави и функционални, както всичко японско. Имаме телевизор (цветен, с 12 програми и 1 видеоканал), хладилник, кафеарка със сервиз за кафе и необходимите продукти, климатична инсталация (прозорците не се отварят), 4 лампиона, радио с електронен часовник и будилник, леглата са по персон и половина, 2 големи огледала. Гардеробът е с климатична инсталация и осветление. Освен това, имаме кимона и чехли. Всеки ден се сменят чаршафите, четките и пастите за зъби, кърпите, сапуните, шампоаните. Забърсва се прах и се почиства с прахосмукачка. Въобще, японците са богове на чистотата!

Като разгледахме всичко, подредихме си багажа, изкъпахме се, аз писах писмо и си легнахме. В 8.00 (вече ще пиша само в японско време) отидохме на вечеря. Най-напред ни сервираха зелена крем-супа без сухарчета, след това ядохме някакви панирани кюфтенца (бяха много вкусни) с японски морковчета, които са доста по-малки и по-сладки от нашите, кисели краставички, накълцани много ситно и омесени с нещо друго (подобно на много ситен ориз).

Нямахме десерт. След вечеря се разходихме из града. Макар че навън беше почти нощ, магазините още работеха, но ние нямахме нито една йена в джобовете си. След като се прибрахме, облякохме кимоната и седнахме да гледаме телевизия. Опитвахме се да разбираме филмите, които ни се предлагат. Освен това има много хубави реклами и забавни програми. Легнахме си към 12.30 ч.

8 юли:

Явно сме спали доста сладко, защото не сме чули часовника, който звъни много леко. Събуди ни резкия звън на телефона. Тъкмо сънувах, че пеem „Аве, Мария!“ от Шуберт, когато вдигнах слушалката и от другата страна чух гласа на др. Лиляна: „Момичета, докога ще ви чакаме?“. Беше вече 9.00 ч, а трябваше в 8.30 ч да сме на закуска. Скочихме като Пършинги. За отрицателно време се оправихме и отидохме на закуска. Беше на шведска маса. Аз си взех студено прясно мляко (много гъсто и хубаво), панирана риба и шунка. След закуска, в 11.00 ч имахме гласова проверка. Много ни се спеше и не бяхме съвсем във форма, даже Елена – 110, припадна. След проверката се прибрахме в стаята и включихме телевизора. Малко след това дойде чистачката и започна да ни пита нещо за леглата. Аз разбрах, че пита дали сме тупали одеалата и чаршафите. Отговорих ѝ, че сме ги тупали, за да ѝ спестя едно чистене, но се оказа, че ме е питала точно обратното, т.е. искаме ли да ги изтупа. След моето „хай“ жената се зае да сменя бельото. Много се притесни жената, защото мислеше, че ни пречи. Обясни ни, че след 5 минути ще излезе и наистина напусна стаята точно след пет минути. След още пет минути отново позвъни на вратата, за да се извини още веднъж, че ни е притеснила.

В 13.00 ч отидохме на обяд. Сервираха ни филе, залято със сос. Върху филето имаше парче праскова и пюре от картофи, под формата на круша. Освен това, имаше зелен грах (подчертавам – зелен, защото е много ярко зелен и по-сладък от нашия). За десерт имаше някакъв крем, подобен на парфе, обаче оранжев, с вкус на портокал и по-фин.

След обяд спяхме до 17.00 ч. Гледахме телевизия. В 20.00 ч отидохме на вечеря. Ядохме спагети с нещо подобно на наденица или кървавица. След вечеря поздравихме Краси – 146, за рождения му ден. След това отидохме в стаята на Пламен Захариев (от ДКМС), за да си изберем сакове на колелца. Раздадоха ни картички и емблеми от самолета, с който дойдохме. Прибрахме се в стаята. Гледахме телевизия, след което си легнахме. Аз докъм 4.00 ч не можах да заспя.

9 юли:

Тази сутрин станахме навреме. На закуска отново бяхме на шведска маса.

В 12.30 ч, облечени с униформи, слязохме във фоайето на хотела, за да отидем на **пресконференция**, която се проведе в хотел „Ню Отани“. Задаваха ни много интересни въпроси. Направиха ни много снимки. Разходихме се из градината на хотела. Имаше езеро с едни много интересни риби – червени, жълти, сини, на петна и др. Заваля дъжд и се наложи да прекратим разходката си.

В 16.10 ч спряхме пред Мияко хотел. В 16.20 ч отидохме на закуска. Сервираха ни франзела с кренвирши и наденица, полети с доматен сос. След това поздравихме Ангелинка – 227, и Сийчето от втори глас за рождения им ден. След това се прибрахме в стаята и си легнахме. Спяхме доста сладко и, като станахме в 19.20 ч, се чувствахме като пияни. В 20 ч отидохме на вечеря. Сервираха ни пържола от овнешко с пържени картофи и салата от марули, червено зеле, моркови, краставици и домати.

В хотела пристигна и една група от Аляска. Много са шумни и непрекъснато се смеят на висок глас. Правят впечатление на ужасно невъзпитани.

След вечеря се прибрахме в стаята. Тъкмо седнах да пиша дневник, прозорците започнаха да дрънчат и земята се заклати. **Земетресението** доста ни уплаши, защото знаем, че тук обикновено това природно явление не е съвсем безобидно, но, слава Богу, се отървахме само с малко подрусване.

Към 22 ч си легнахме, защото утре ще ставаме рано, пък и Лиляна ще минава на проверка и не е желателно да ни завари пред телевизора.

ПП: В момента гледам филм на ужасите.

10 юли:

Тази сутрин станахме в 6.30 ч и отидохме на закуска. Отново беше на шведска маса. В 7.30 ч се качихме в автобуса и потеглихме към „**училището на японските принцове и принцеси**“, в което щяхме да изнесем концерт. Около 9.30 ч пристигнахме, преоблякохме се и се подредихме на сцената. Училището беше едно малко НДК, а салонът беше по-голям от зала „България“, с много хубава акустика и много добре оборудван технически. Можеше да се мери с едни от най-хубавите ни зали и ни най-малко не приличаше на училищен салон (каквито у нас има тук-там). След концерта, който мина много добре (пяхме „Токиниуа“ и „Сайонара“ с оркестъра при училището – още едно нещо, което едва ли в България има – симфоничен оркестър, съставен от деца на 10-12 години), имахме среща с децата от оркестъра и хора, и ръководството на училището. Намирахме се в зала за пресконференции, която по оборудване не отстъпваше на тази в НДК. Срещата мина много добре и, най-вече – весело. Научиха ни да играем на една японска игра с пляскане на ръце и пеене. Ядохме, раздавахме автографи, смяхме се от сърце, задавахме си въпроси и, съответно – си отговаряхме. Въобще, всичко беше много хубаво.

Към 12 ч си тръгнахме. На връщане видяхме императорския дворец, по-точно – градината и няколко пострройки, които вероятно бяха за персонала, обслужващ императора, но самият дворец не видяхме. Показаха ни и японския Парламент, но не успях да го снимам. В 14.30 ч се прибрахме в хотела и си легнахме. В 20 ч отидохме на вечеря. Имаше ориз с хапки месо, залети с някакъв бял сос. За десерт имаше торта, полята с портокалово желе – беше много вкусна. След вечеря се прибрахме в стаите и си подготвихме багажа за утрешното заминаване за Киото – старата столица.

11 юли:

Тази сутрин станахме в 6.30 ч. От 7 ч беше закуската. След закуска се прибрахме в стаята и, гледайки телевизия, заспахме. В 11 ч си изнесохме куфарите в коридора, за да ни ги приберат на съхранение, докато се намираме в провинцията. В 11.30 ч отидохме на обяд. Сервираха ни някакво филе, по-точно – дроб (поне така мисля), залят със сос, варени картофи, полети със сметана и яйца, и запечени в корени от някакво растение. За десерт - пъпеш.

В 13.00 ч се качихме в автобуса и **потеглихме за Матцудо**, където от 16.30 (с половин час закъснение) започна концертът ни (първа програма) в едно училище. Отново за кой ли път се питахме възможно ли е да има такива училища по света и, въпреки че го виждахме с очите си, се страхувахме да си отговорим положително. Училището разполага със зала с много добра акустика и с отлични технически качества. Въобще, това е една от най-хубавите зали, в които сме пели и в които най-важното е, че на човек му доставя удоволствие да пее.

Публиката също е възхитителна. За подобно нещо човек наистина може да мечтае. Истинско удоволствие е да пееш и да виждаш насреща си усмихнати лица, които слушат с внимание и те задължават да пееш, колкото може по-хубаво. Когато започнахме да пеем на японски език, публиката така се оживи, че ни накара през цялото време да се смеем, докато пеем. А когато накрая подариха цветя на др. Лиляна и тя целуна момиченцето, всички в един глас изпищяха, като по сигнал (по принцип в Япония не е прието да се целува). Когато концертът свърши и ние се облякохме и потеглихме към автобуса, около нас се натрупаха много момичета (гимназията беше девическа), които държаха розовите книжки с описанието на хористите и снимките ни и ни караха да се подписваме. Аз съм много нещастна, защото подписът ми е ужасно дълъг и, след като го написах 20-30 пъти, започнах да го забравям и да ми засича ръката. Направихме си снимки, раздавахме подаръци и накрая, минали през 1000 препятствия, се качихме в рейса, където ни очакваше по един солиден банан и една кутия портокалов сок.

В 20.30 ч от гарата в Токио **потеглихме за Киото**. На гарата имаше магазини и ни пуснаха да поразгледаме. Днес ни дадоха първите 3000 йени. Много неща ме съблазниха, но трябваше да имам по-дебело портмоне.

За по-малко от 3 часа пропътувахме разстоянието от 500 км, като се има предвид, че влакът минаваше за един от най-бавните. Във влака ни сервираха вечерята. Аз малко поспях (навън беше тъмно и нищо не се виждаше), след което си попяхме и в 23.30 ч пристигнахме. Да една минути трябваше да слезем, защото влакът е с електронно управление и вратите се затварят в определеното време и тръгва. Както казва брат ми, шубето е голям страх – за 20 секунди бяхме излезли на около 10-15 метра от влака.

Качихме се в един много хубав автобус. Тук всички автобуси са с видео, климатици, но не като нашите, прозорците и вратите са електронни, вътре всичко е с мокет, а седалките са покрити

с много красива плюшена тапицерия и имат калъфки за горната част на облегалката (за главата) от бяла дантела. И всичко е невероятно чисто. Настаниха ни в хотел Мияко, но този е с по-ниско ниво от токийския. Тук нямаме звънец, но пък за сметка на това имаме балкон, през който се вижда оживеният град. Тук нощем е много красиво – всички светлини и реклами светят, има много младежи с мотори, които ми правят страхотно впечатление. Много обичам моторите (и мотористите, разбира се), пък и самите мотори са страхотни. След като разпределихме багажа, си легнахме и се отдадохме на телевизора. Доста след това заспахме.

12 юли:

Тази сутрин станахме в 7.00 ч и в 7.30 отидохме на закуска. В 8.30 се качихме в автобуса и **потеглихме за Танго**. Не знам на колко километра е, но във всеки случай пътувахме 4 часа. В 12.30 обядвахме в едно крайпътно заведение. Ядохме скариди и филе от костенурка (казаха ни, че е костенурка, едва след като го изядохме). В общи линии, беше много гнусно.

В 15.00 ч започна концертът ни в едно училище. Отново и отново се възхищавахме на хубавата акустика и всички удобства на залата.

Концертът мина долу-горе добре, но публиката не беше така възторжена и не реагираше по този начин, както в Токио. Явно и в Япония има деление на столица и провинция. Накрая на концерта, като бис, аз пях солото на „Репетиция за концерт“. Всички казаха, че е звучало страхотно и че съм пяла много хубаво, но аз мисля, че доброто звучене се дължеше на акустиката в залата. Аз пях много под нивото си. Първите три фрази вдигнах, след което се уравних с помощта на др. Светла. За пръв път, излизайки да пея соло, се притесних на сцената. Може би, защото това ми беше първото изпълнение на японска земя, а може би, защото знаех, че публиката не разбира какво пея и ще концентрира вниманието си не върху текста, а върху изпълнението – както музикално, така и артистично. Трябваше така да подбера жестовете си, че публиката максимално да разбере съдържанието на песента. Мисля, че в това отношение се справих.

След концерта имаме среща с учениците. Учиха ни да танцуваме, да правим оригами и др.

Направиха ни малка закуска с 3 сандвича, сок и банан. Към 18.00 ч си тръгнахме.

В 22.00 ч пристигнахме в хотела **в Киото**, вечеряхме и си легнахме. За вечеря имаше някаква зелена супа – беше много вкусна (може би от царица) и сурова риба, залята със сос.

13 юли:

Тази сутрин станахме в 8.00 ч. В 8.30 ч отидохме на закуска, след което се качихме в автобуса и тръгнахме на разходка. Най-напред отидохме в **замъка на един шогун** от 17-18 в. Показаха ни помещенията за гости, стаите на жените (шогунът е имал много жени), коридора на славеите (наречен е така, защото, когато човек върви по него, дъските скърцат така, сякаш пеят славеи. Направено е така, за да сигнализира, ако в замъка влезе враг). След това ни заведоха в **храма на духовете** (шинтоистки храм). Разгледахме градината на храма – беше много хубава.

После ни заведоха в един **будистки храм**. Там имаше три извора – първият е на любовта, вторият е на мъдростта, а третият – на живота и дълголетието. Има поверие, че от който извор пиеш, такъв ще станеш. Ако пиеш от два или от трите извора, не действа въобще. Аз пих от извора на любовта, защото без любов дълголетие не ми е необходимо, а умът си ми е достатъчен, колкото Господ ми го е дал.

След като разгледахме храма, отидохме на обяд. После ни заведоха на една търговска улица. Два часа и половина обикаляхме магазините със зяпали уста и се чудехме какво по-напред да си купим. Такива магазини не съм виждала никога през живота си.

В 18.00 ч се прибрахме в хотела, капнали от умора, която беше предизвикана не толкова от дългото ходене по магазините, колкото от невероятната горещина. Имах чувството, че се намирам в пещ. В момента, в който човек излезе от някоя сграда или автобус (където има климатик), дрехите му се залепват по тялото. Никога досега не ми се е случвало да ми тече пот от челото и ръцете. Косата ми беше мокра, кръвното ми явно беше много високо, защото ме болеше глава и ми свистяха ушите, дрехите ми можеха да се изцедят. Въобще, все едно се намирах в пустинята.

Като се прибрахме, разгледахме покупките си и отидохме на вечеря. След като се нахранихме, отново се прибрахме по стаите.

В нашата стая имаше около 10-12 души. Приказвахме си, смяхме се, снимахме се, клюкарствахме и какво ли още не. Към 22.00 ч народът се разотиде, защото се очакваше Мамичка да мине на проверка.

14 юли:

Станахме в 7.00 и отидохме на закуска. В 9.00 се качихме в автобуса (преди това пяхме „Сайонара“ на персонала на хотела) и потеглихме за гарата. На влака се качихме в 10.07 ч и **потеглихме за Токио.**

В 12.46 ч пристигнахме в японската столица. В 12.30 ч отидохме на обяд, след което ни настанаха по стаите.

Подреждахме си багажа, приказвахме си, ходихме на гости и посрещяхме гости, разбира се. В 19.30 ч отидохме на вечеря. Сервираха ни шишчета, залети със сос, с гарнитура от картофи, под формата на круша, и морковчета. След вечеря имахме гласова проверка в стаята на др. Бочева, подписвахме се на едни плочки, за да ги даваме като подарък, раздадоха ни чантите на колелца и количките за чанти.

Като се прибрахме в стаите си, стана един **гаф**. В хотела има група испанци (детската трупа на испанския кралски балет) и някои от момичетата ни започнаха да се шляят из коридорите, само и само да привлекат вниманието на момчетата. Беше ужасно грозно от тяхна страна (пък и от страна на испанците, които бяха съвсем безучастни), още повече, че по този начин те излагаха не само себе си, но и целия хор.

С хиляди мъки успяхме да ги разкараме и към 22.30 ч всички се прибраха по стаите.

Легнахме си към 23.00 ч, но до 4.30-5.00 ч си приказвахме на разни теми и в 5.00 заспахме благополучно, а на другия ден, т.е. същия ден трябва да ставаме в 6.00, т.е. след един час...

15 юли:

Тази сутрин станахме в 6.30 ч и отидохме на закуска. След закуска в стаята на Ваня (хоровия председател) направихме **хорово събрание** (без присъствието на др. Лиляна), на което обсъдихме снощния инцидент с испанците, пък и много други въпроси. Мина много добре, казахме си много работи в очите, за които досега си говорехме само зад гърба и се получаваха една ужасна атмосфера. Сега всичко си изяснихме и аз съм много доволна.

След събранието се прибрахме в стаята. В 11.30 ч беше обядът ни. В 12.30 ч потеглихме за гр. Куки. Пътувахме около два часа. В 15.00 започна репетицията ни, която продължи до 16.30 ч. След това имахме **среща с децата от хора на Куки**. Беше много весело. За пръв път ми се случи да ям с клечки и признавам, че нямах особен успех – изпуснах една сърмичка (пълнени водорасли с ориз) върху покривката и с хиляди мъки успях да изям нещо подобно на сандвич от ориз и скарида.

В 18.30 ч започна концертът. Пяхме доста под нивото си (поне аз мисля, че можем много повече), но все пак публиката ни прие доста добре. От прекален ентузиазъм пеехме много високо и звучахме остро и пискливо.

Към 20.30-21.00 ч потеглихме за Токио. В хотела пристигнахме в 23.00 ч и, щом влязохме в стаята, ми замириша на възглавница, и заспах.

16 юли:

Тази сутрин станахме в 8.30 ч. В 9.00 отидохме на закуска. След като се нахранихме, се прибрахме в стаята и започнахме да мерим леглата, т.е. – отново сън. В 13.00 отидохме на обяд. Поднесоха ни пържоли от почти сурово месо, дори от него течеше кръв, но все пак бяха вкусни. За десерт – плодове. Като се нахранихме, взехме от стаята багажа си и **потеглихме за гр. Кавасаки**, на един час път от Токио. След като оставихме багажа си, ни пушнаха в залата, за да гледаме програмата на японските деца. Такова нещо виждам за пръв път в живота си. На сцената имаше може би повече от 100 деца, облечени с къси бели панталонки и къси кимона в различни цветове. Диригентката беше облечена по същия начин и аз за момент си представих как би изглеждала др. Лиляна, ако излезе на сцената с такъв костюм. Докато пееха, децата от Кавасаки извършваха най-различни движения, наподобяващи физзарядка. Признавам, че беше по-различно

от всичко, което съм виждала досега и, естествено – по-интересно, но реално погледнато, беше без естетическа стойност.

В 16 ч започна разпяването ни. Лиляна много крещя и, естествено, ни уби желанието за добро представяне.

В съблекалнята продължиха лекциите, прекрасно гарнирани с обичайните фрази: компютърни личности, бавноразвиващи се, патки с патки, лоспарници с лоспарници и пр, и пр.

На сцената излязохме в 19.00 ч с доста опънати нерви и без капка ентузиазъм. Сцената и залата бяха доста по-големи от обичайното, акустиката не беше от най-добрите и нямахме нито един микрофон. Ние пяхме без настроение, което допълни всичко останало и се получи нещо ужасно. Това беше най-лошият ни концерт досега. След концерта Лиляна продължи да крещи.

Като се прибрахме в хотела, оставихме в стаите си багажа и отидохме на вечеря. Ядохме пиле фрикасе.

След вечеря, строени във фойето на хотела, проведохме **хорово събрание**, на което Лиляна повтори всичките си лекции от деня – общо взето, много приятно...

В 23 часа благополучно се прибрахме в стаите. Аз писах дневник, правих гирлянди от оригами и т.н. В 24.00 ч заспахме.

17 юли:

Тази сутрин станахме в 8.30 ч и отидохме на закуска. След като се нахранихме, отидохме в градината на хотела и проведохме **породното хорово събрание** (без присъствието на Лиляна) във връзка с вчерашния концерт. Направихме „Репетиция за концерт“ и „Момче и птичка“. След това се прибрахме в стаята.

В 13.30 обядвахме и **потеглихме за Кавадзаки**. В 16.30 започна репетицията ни. Много изненадахме др. Лиляна и др. Светла със смеха на „Момче и птичка“ и играта на инструментите в „Репетиция за концерт“.

Настроението на всички се повиши, ентузиазмът – също. Естествено, това се отрази и на концерта, който започна в 18.30 ч и мина много добре.

В 21.00 потеглихме за Токио.

В 21.30 вечеряхме в хотела и си легнахме.

ПП: Тази вечер пях солото на „Репетиция за концерт“. Трябваше да го пее Гошо, но Лиляна сложи в последния момент мене и аз доста се страхувах, защото психически не бях подготвена. Във всеки случай, изпях го добре (поне за Лиляна беше така).

18 юли:

Тази сутрин станахме в 8.30 ч. Бяхме решили в 8.00 ч да потичаеме (целият хор) в градината (нещо като утринна ведрина), но навън валеше пороен дъжд и се отказахме.

В 9.00 отидохме на закуска. След това се прибрахме в стаята с намерението да спим, но трябваше да отидем във фойето на среща с кореспондента на посолството, който ни разказа интересни неща за Япония и отговори на въпросите ни.

В 11.00 ч се прибрахме в стаята и аз отново се наках да спя, но чистачките нахълтаха в стаята и трябваше да се махнем. Отидохме в стаята на Ваня (137), Теодора (2) и Мария (Мършата – 134), където не се въздържах и легнах. Съответно, всички ме последваха. Спуснахме пердетата и заспахме.

В 13.00 ч отидохме на обяд. Сервирах ни нещо като прясно зеле с наденица. Беше много вкусно – почти като българското. За десерт имаше крем „Карамел“ с плодове. Аз изядох два (облизах си пръстите). След обяд отидохме да вземем униформите си от стаята на Хинова, защото ги бяхме давали за гладене. В 15.00 ч потеглихме към концертната зала, в която щеше да се състои **тържественият ни концерт**, на който щяха да присъстват всички членове на Посолството със семействата си, много стари приятели на хора, официални лица и др.гости.

На разпяването бяхме общо взето доста заспали, но по-късно настроението ни се повиши малко по малко и на сцената излязохме в приличен вид.

В 18.30 ч започна концертът. Представихме се много добре. От време на време се чуваше „Браво!“ и това много ни радваше – караше ни да пеем с още по-голям ентузиазъм.

Накрая на концерта запяхме „Родино мила!“ в чест на българите в залата и, най-вече – в чест на 150-годишнината от рождението на Васил Левски. На сцената всички ронеха едри сълзи и едва успяхме да изпеем химна ни. Като излязохме от сцената, всички се разплакахме съвсем сериозно, като че ли погребвахме някой.

Тъкмо започнахме да се преобличаме, ни извикаха на среща с посланика. Набутаха ни в преддверието на сцената. Аз бях застанала точно до вратата на сцената и си бършех сълзите. Изведнъж вратата до мен се отвори и, за наше най-голямо учудване, при нас нахълтаха испанците от нашия хотел (до този момент ги мразехме и се разминавахме по коридорите много надменно, но сега изведнъж ги заобичахме толкова силно, че... просто не знам как да се изразя) и започнаха да ни прегръщат и да ни целуват. Ние тъкмо се бяхме поуспокоили... наново се разплакахме. Аз започнах да говоря с едно испанче, което знаеше малко френски и отчасти се разбирахме. Тя ме попита защо плачем и аз обясних, че това е нашият химн. След това ни поканиха на техния концерт, който ще бъде утре вечер в тази зала. За наше нещастие, утре по това време ще пътуваме и няма да можем да отидем. Беше много вълнуващо. **Посланикът ни покани на вечеря в посолството.** В 21.00 ч си тръгнахме. В 21.30 ч вечеряхме в ресторанта на хотела, след което си легнахме.

19 юли:

Тази сутрин станахме в 7.45 ч и отидохме на закуска. След това взехме останалата част от униформата си, която беше за гладене.

В 9.30 ч потеглихме към залата, в която беше концертът ни. В 11.00 пристигнахме. В съблекалните ни чакаха масите с обяда. След като се нахранихме, ни оставаше малко време до разпяването и ние отидохме на сцената, където естествено имаше роял и хубава акустика, и си направихме малък концерт от собствени изпълнения на пианото.

В 12.10 ч започна разпяването и, заедно с него, отново започна моята болка в дясната долна част на корема. Вече 3-4 концерта търпя и този щях да издържа, ако не беше Сашка (247), която, щом разбра, че не ми е добре, ме изведе от сцената. Веднага извикаха кола и ме откараха в болница. Там ме приеха веднага, и то – много любезно. Още щом пристигнахме (с др. Хинова и Кейко сан) ни настаниха в една чакалня (с телевизор и списания) и ми връчиха един термометър. Като ми премериха температурата – 37.3 градуса по Целзий), ме вкараха в един кабинет, по-точно – нещо като бокс, защото беше не с врата, а с перде, а стените бяха заменени с релефни матови стъкла. Лекарят ни прие много учтиво и с внимание изслуша обяснението на Кайко сан и др. Хинова, след което ме прегледа, взеха ми кръв и ми направиха рентгенови снимки. Всичко показваше, че апандиситът ми прави някои номера. Изключение правеха само белите кръвни телца, които трябваше да са се увеличили, а те имаха съвсем нормален брой. Лекарят, обаче, каза, че някои хора са с вроден по-малък брой бели кръвни телца и при увеличение в случай на инфекция те достигат до нормалните стойности. Така че, не може да се каже със сигурност, затова ни препоръчаха да отидем на преглед в Токио (в момента бяхме в едно предградие на Токио, на което не знам името). След това (към 14.00 ч) си тръгнахме и около 20 минути пътувахме с такси, за да стигнем до залата, тъй като имаше голямо задръстване. Залата беше на около един километър от болницата. Пристигнахме точно, когато нашите пееха „Хотарукой“, т.е. последната песен от първата част. Като излязоха от сцената, всички започнаха да ме разпитват какво е станало.

След около 10 минути хорът отново излезе на сцената, а аз и др. Захариев отидохме в залата като зрители. За пръв път от 5 години слушам отстрани хора. Струваше ми се много странно. Общо взето, концертът беше много под нивото на хора. Доста от песните бяха разклатени (фалшиво, бързо, остро). След концерта се прибрахме в хотела. Към 19.30 ч др. Хинова ми се обади по телефона и ми каза, че след 10 минути ще ме чака във фойето, за да отидем в болницата. Към 20.00 ч пристигнахме. Веднага дойде един лекар, прегледа ме, разпита ме и ми определи час за изследване. Към 21.30 ч се прибрахме в хотела и отидохме на вечеря. Аз ядох само бульон, хляб с масло и прясно мляко и, за десерт – плодова торта. Изпих си лекарствата, които ми дадоха. След вечеря се прибрах в стаята си, приготвих си багажа (на другия ден отиваме в Сендай) и си легнах.

20 юли:

Тази сутрин в 6.30 ч др. Хинова ме събуди по телефона. В 6.50 ч се срещнахме във фойето. В 7.00 отидохме на закуска. Аз пих само мляко. В 7.30 ч пристигнахме в болницата. Отново ми правиха снимки. След това лекарят ги разгледа и потвърди, че имам болен апандисит. Заведоха ме при друг лекар. Там пак ми взеха кръв, но този път явно сестрата беше по-лоша, защото ужасно ме боля, пък и се наложи доста да потърси вената ми, за да я уцели, докато вчера сестрата изобщо не ми търси вената – направо ме надупчи и то съвсем точно, където трябваше. Вторият лекар каза, че засега не съм за операция и се надява до края на турнето да издържа, но все пак трябва в четвъртък да отида на контролен преглед, за да видят какъв е резултатът от лекарствата.

В 12.00 ч се прибрахме в хотела и обядвахме. В 13.30 ч **хорът потегли за Сендай** (за 5 дни), а аз и др. Хинова останахме в хотела (на самоуправление).

Др. Бочева и др. Светла ни казаха да внимаваме и да не прекалим с нощния живот. Като ги изпратихме, се прибрахме в хотела, взехме ключа за 307 стая, където си преместих багажа, за да не заема стая за трима души (като тази, в която бях), пък и защото съм съседка на др. Хинова (тя е в 309-а стая). След като подредих багажа си по шкафовете, си легнах. В 17.45 ч потеглихме за залата, в която беше тържественият ни концерт, за да гледаме концерта на испанците от хотела. Малко преди да започне концертът, дойде културното аташе на нашата страна в Япония (то е близък на др. Хинова). Концертът беше много интересен. Може би прекалено много го харесах и защото изпълнителите ми бяха малко или много приятели.

След като завърши концертът, ние с др. Хинова отидохме в гримьорните, за да поздравим испанците.

Към 21.00 ч потеглихме с колата на аташето уж към хотела. Др. Хинова предложи, вместо да се прибираме, да разгледаме Токио. Предложението беше прието единодушно. Отидохме в нощния квартал на Токио (Шиндзюку), където тротоарите, улиците и заведенията бяха претрупани с хора и различни светлини и реклами с ослепителна светлина.

След разходката (към 23.00 ч) се прибрахме в хотела и отидохме на вечеря. Този път ни връчиха менюто и трябваше да избираме сами. Аз, както нищо не разбирам от йероглифи, ако нямаше картинки, не знам как щях да се оправя. Накрая си избрах порция шишче от риба с гарнитурата и, за десерт – пай със сливи и сметана.

След вечеря се прибрах в стаята и си легнах.

21 юли:

Тази сутрин станах в 8.35 ч и в 9.00 отидохме на закуска. След като се нахранихме, се качихме в стаята си с намерението да поспим, но след около 15 минути ми се обади др. Хинова и каза, че трябва да отиде на някаква среща с журналисти и ми остави купона за стола, с който ще обядвам сама.

В 12.45 ч извън телефонът и някакъв японец започна да ми говори на английски. Аз му казах, че не говоря този език и той затвори. Бях решила да продължа съня си, но се сетих, че може това обаждане да означава, че трябва да отида на обяд. Така и направих. Към 12.30 ч слязох долу. Главният сервитьор се усмихна много любезно и ми даде да разбере, че ме е търсил той и че правилно съм го разбрала. Настаниха ме на една маса и ми сервираха менюто, което ми беше избрала др. Хинова – нещо подобно на кюфте с питка, маруля, домати, стъргани краставици и чипс. За десерт имаше лимоново желе със сметана, малинова заливка и портокалов сладолед.

Като се нахраних, се качих в стаята си и включих телевизора.

Към 13.45 ч се обади др. Хинова да ме пита как съм и дали съм си изпила лекарството.

Към 17.00 ч дойде аташето (Данчо Данчев, или – Данчев сан) – търсеше др. Хинова. Дошли заедно до хотела, но той се забавил навън и мислел, че др. Хинова се е качила в стаята си. След около 10 минути дойде др. Хинова да ми каже, че се е върнала от посолството и да ме пита как съм. Тя много се изненада, като видя аташето в стаята ми да гледа телевизия и да пие вода.

След около 5-10 минути слязохме на вечеря. Към 19.40 ч тръгнахме на разходка. Този път по план трябваше да разгледаме най-лъскавия квартал на Токио – Гинза. Така и направихме. В Гинза се намират най-скъпите заведения и магазини. Видяхме една от канторите на най-богатия човек в

Япония, т.е. по най-новите статистики има и по-богати от него, но той е най-влиятелен (нещо като премиер). Както каза Данчев сан, вдига слушалката и казва на Накасоне какво да прави.

На едно място имаше човек (по-точно – компютър) за гледане на ръка. Ние не пропуснахме да видим що за хора сме, според машините. Нещо като ксерокс снима дланта на лявата ни ръка (на жените, а на мъжете – дясната), след което листът с отпечатъка беше подаден на компютър, който написа върху него на английски какво представляваме. Малко след това влезнахме в едно заведение, където Данчев сан ни почерпи с по един плодов шейк.

Към 21.00 ч потеглихме с колата към хотела. Дълго време не можехме да намерим пътя, но това ни най-малко не ни уплаши, напротив – станахме по-весели, майтапехме се и се успокоявахме с това, че поне докато обикаляме, ще разгледаме Токио. Към 22.00 ч се прибрахме и си легнахме.

22 юли:

Тази сутрин станахме в 8.45 и в 9.30 ч отидохме на закуска. Като се нахранихме, се поразходихме в градината на хотела, след което се прибрахме в стаите. В 12.30 ч отидохме на обяд. Ядох месо с гъби и ориз. За десерт – плодове. Като се нахраних, се качих в стаята и си легнах.

В 17.00 ч дойде представител на „Джапан артс“, който ни взе с кола и ни откара до най-близката гара. Оттам взехме влака и отидохме до една от четирите централни токийски гари, където посрещнахме хора. Оттам взехме друг влак и отидохме до гара Токио, където от 19.30 ч беше концертът на хора. Беше ужасно горещо, дори нашите излязоха на сцената с ветрила и в паузите между песните се проветряваха. Заедно с нас, в залата сред зрителите беше и Ина (9-годишна, една от бъдещите звезди на худ.гимнастика), която се намира в Токио за една година, тъй като е обгорена от избухнал бойлер и тук ѝ правят пластични операции на лицето.

След концерта изпратихме хора за Сендай и се прибрахме в хотела.

Към 22.00 ч вечеряхме. Аз ядох палачинки по унгарски (пълнени с месо, гъби и зеленчуци) и, за десерт – кисело мляко с ягодов сок и пудра захар.

След вечеря се прибрахме по стаите. Аз се къпах, спах, подреждах си нещата и т.н.

Към 1.00 ч си легнах.

23 юли:

Тази сутрин станахме в 6.30 ч и в 7.00 отидохме на закуска. Аз не ядох, а помолихме да ми качат яденето в стаята. Изпих само чаша мляко. В 7.15 ч дойде шофьорът на посланика и ни взе за болницата. В 9.00 ч пристигнахме. Взеха ми кръв, прегледаха ме и казаха, че засега няма нужда от операция. По-точно – има нужда, но ще издържа и без нея, за да не проваля турнето си. След като излязохме от болницата, закарахме Кубо, който беше с нас, до „Джапан артс“, след което отидохме в една книжарница за чужди издания в Гинза. Имаше направо фантастични книги от всякакъв жанр. Дори имаше някои издания, за които не съм чувала, че съществуват. В смисъл такъв, че например съм гледала филма, но не знаех, че го има романизиран. Например, втората частна „Полицая от Бевърли хилс“, като на корицата имаше снимка на Еди Мърфи. Видях една цяла поредица книги и албуми за Бийтълс, Куин, Елвис, Мадона и др. Имаше книги за разни по-известни изкуства в Япония, като икебана, оригами и др. Много речници, каталози, списания и пр. Изреждам всичко, което видях (особено романите бяха страхотни). На човек му се иска да изкупи всичко, но е невъзможно, пък и аз не знам английски.

Към 12.30-13.00 ч се прибрахме в хотела и отидохме на обяд. Аз ядох пиле по италиански (нещо като гювече с хапки от пилешко месо, зеленчуци, подправки и нещо подобно на юфка, обаче зелено). За десерт – торта, подобна на парфето.

Като се нахранихме, се качихме в стаите. Аз си легнах и спах до 19.00 ч, когато др. Хинова ми се обади по телефона и много се учуди, че спя.

В 20.00 ч отидохме на вечеря. Аз ядох пак палачинки по унгарски. За десерт – крем „Карамел“. След вечеря се поразходихме около хотела и се прибрахме. Аз писах писма, гледах телевизия и към 23.00 ч си легнах.

24 юли:

Тази сутрин станах в 8.30 ч и в 9.00 ч отидохме на закуска. Като се нахранихме, дойде Данчев сан с колата и ни закара до една фирма, с която др. Хинова и той имаха преговори около 1 час. В 11.00 ч потеглихме от фирмата и в 11.30 ч се прибрахме в хотела.

В 13.00 ч отидохме на обяд. Ядохме палачинка по мадагаскарски (пълнена със скариди, раци и риба). За десерт – шоколадова торта.

След обяд се разходихме из магазините на хотела и към 14.30 ч се прибрахме в стоеите. Аз гледах малко телевизия, след което си легнах.

В 20.00 ч отидохме на вечеря. Аз ядох пиле по италиански. За десерт – лимоново желе и шербет. Последното поръчахме от любопитство, да видим какво представлява японският шербет. Очаквахме нещо много сладко, но се оказа, че е топка портокалов сладолед. Към лимоновото желе също имаше портокалов сладолед, така че доста се позамразих.

Като се нахранихме, излязохме навън да глътнем „глътка сауна“ (това е новият термин на бълг. език за тукашния въздух) и точно в този момент се обади др. Данчев. Ние вече доста се безпокояхме какво става с него, защото по план трябваше да дойде в хотела около 18.30-19.00 ч и да ни закара в подземния град, който работи до 20.30 ч. Към 21.15 ч Данчев сан благополучно пристигна. Др. Хинова ми се обади по телефона да отида в нейната стая, където е и Данчев сан, и след 15 минути да тръгнем на разходка. Аз изпълних нареждането – отидох в стаята, но до разходка не се стигна. По американската телевизия имаше комедийна програма и се загледахме. Освен това, др. Хинова извади уиски, кола, сок и много плодове. Отворихме се на лаф моабет, както казва др. Лиляна, и към 23.30 ч аз се прибрах, защото очите ми се затваряха. След около 15 минути си легнах благополучно.

25 юли:

Тази сутрин станахме в 8.30 ч и в 9.00 отидохме на закуска. След това се разхождахме из магазините на хотела. В 12.30 ч обядвахме, след което се прибрах в стаята и си пренесох багажа от 307 в 306 стая, която е за трима души. След обяд гледах няколко филма – фантастика и ужаси.

В 21.00 отидохме на вечеря.

Към 23.00 ч нашите си дойдоха и ние слязохме да ги посрещнем. Всички ми се нахвърлиха и започнаха да ми задават въпроси. Тъкмо се прибрахме в стаята и започнаха да ми показват какво са си купили, се позвъни и на прага се появи др. Лиляна, която се интересуваше за изчезналия куфар на Краси. Докато другарката ни разпитваше за въпросния куфар, аз стоях на два метра от нея и се чудех защо не ми задава никакви въпроси. След около 10 минути се позвъни отново. Аз се бях излегнала и от леглото си чух гласът на другарката, която каза: „Абе, защо не видях Анета?“. Като й казах, че само преди 10 минути ме е видяла, тя се отчая от себе си. Към 23.30 ч отидох в съседната стая (Ваня – 137, Мария – 134, Теодора – 2), за да разгледам техните покупки и да ми се похвалят туй-онуй. По едно време се звъни. Откъм антрето се разнася гласът на другарката, която много разсеяно каза: „Каква е тази гюрлунтия посред нощ? И това чудо (телевизорът) докога ще работи? Изгасете го веднага, докато не съм го изгасила аз!“. През това време аз се бях свряла между двете легла и очаквах всеки момент присъствието ми да бъде открито и да ми се изпокарат, както се полага. След като Ваня изгаси телевизора, другарката започна да говори за някакви мускалчета, плочи, книги и пр. Междувременно тя вече беше седнала на едно от леглата и беше устремила поглед в моята посока. Всички изтръпнахме, но като видяхме, че тя не ме забелязва, ни задави смях и едва се сдържахме. И така, в това положени стояхме около 10-15 минути, след което другарката стана, пожела „лека нощ“ и си отиде. Аз, както стоях права, се срутих върху леглото пред мен. Пет минути не можехме да се свестим. След това избухнахме в смях и стигнахме до извода, че аз съм доста незабележима тази вечер.

Към 24.00 ч се прибрах в стаята и си легнах. По телевизията имаше хубава забавна програма. Естествено, не пропуснахме да я изгледаме и към 0.30 ч си легнахме окончателно.

26 юли:

Тази сутрин часовникът издрънча в 7.00 ч. Ние станахме чак в 7.23 и в 8.15 отидохме на закуска. В 9.00 отпътувахме за гарата. Оттам в 10.45 ч потегли влакът ни за **Нагоя**. В 11.30 ч пристигнахме в хотела. Веднага ни заведоха в ресторанта, където ни сервираха нещо ужасно –

някакво подобие на омлет със скариди и зелят с миден доматен сос, вонящ на мърша. Аз изядох точно една хапка. Изпих три чаши вода и станах от масата.

Като се „нахранихме“, потеглихме към залата, в която щеше да бъде концертът. Като пристигнахме, ни посрещнаха в шпалир- като си оставихме багажа в гримьорната, отидохме на парти. Срещнахме се с един детски хор, създаден преди една година. Към 17.00 ч започна репетицията. На разпяването (по-точно, преди това, на партито) ме заболя апандиситът. Др. Лиляна и всички останали казаха, че е по-добре да не пея. Аз знам, че е така, но не ми е особено приятно да стоя в залата и да слушам, докато другите се потят на сцената, а след това да бъда на равни начала с тях, дори по-облагодетелствана (например, да ми носят сака и униформата, да ме питат непрекъснато как съм и да ми отстъпват място като на инвалид).

В 18.30 ч започна концертът. Аз бях в залата, заедно с др. Хинова и Пламен Захариев (Патлак сан), като зрителка. Нашите пяха много хубаво и аз изведнъж изпитах страстното желание да пея. Чувала съм, че на бременните жени много им се пие боза. Мога да си сравня желанието за пеене именно с жаждата за боза.

Нещо отвътре взе да ме човърка и аз твърдо си казах, че във втората част ще изляза на сцената, ако ще турско да стане.

Обаче, в антракта, когато трябваше да се преоблека, изведнъж ме обзе ужасно чувство на страх. Много се изплаших, като си представих как ми се пука апандиситът и всичко в корема ми започва да се разяжда. Това беше наистина ужасно глупава представа, но явно беше много силна, защото окончателно се отказах от намерението си да пея. Така и останах в залата.

Втората част започна с две изпълнения на японския хор. За пръв път, откакто сме тук, ми се случва да чуя толкова добър детски хор, при това – пеещ на 3-4 гласа. Втората част от нашия концерт също мина много добре. Особено голямо впечатление ми направи изпълнението на Гошо на „Репетиция за концерт“, който накрая, като се поклони, подаде ръка на др. Светла и въобще се държа като истински диригент.

След концерта си тръгнахме за хотела. По пътя ни раздадоха вечеря в кутии.

Към 22.30 ч пристигнахме в хотела и ни раздадоха ключовете. Като видяхме стаите, се отчяхме. Те са направо като кутийки – човек не може да се движи спокойно от страх, че ще се блъсне някъде. Няма дори гардероб. До късно гледахме телевизия и към 24.00 ч си легнахме.

ПП: Днес видяхме близо до гарата в Нагоя часовник с 13 часа.

27 юли:

Тази сутрин станахме в 7.45 и в 8.30 отидохме на закуска. Яденето беше много гадно и, естествено, останахме гладни. След закуска ни раздаваха пари. Аз получих 15000 йени (вчера забравих чантата си в автобуса и той отпътува за Токио. Вътре имах 4000 йени и документи – митнически). В 10.30 ч тръгнахме на разходка. Посетихме **замъка на един шогун**. Беше наистина много красиво. Изкачвайки се по стълбите, се поизморих и ме сви апандиситът. Като разгледахме замъка, си тръгнахме към хотела (аз и др. Хинова), а другите заминаха за телевизионната кула. В хотела изпих едно хапче (спазмалгон) и си легнах. В 13.30 ч се обадиха по телефона, че нашите са се прибрали и трябва да отида на обяд. Яденето пак не беше цветущо, но се ядеше. След обяд се прибрахме в стаята и си легнахме. В 16.30 ч тръгнахме на пазар. Заведоха ни в един подземен магазин (много беше голям), където стояхме около два часа. Аз си купих една блуза. Имаше много хубави неща, но беше ужасно скъпо.

В 19.00 се прибрахме в хотела и отидохме на вечеря. Ядохме спагети и пълнено с шунка и зеленчуци месо. За десерт – сладолед. След вечеря имахме гласове проверка. Почти всички бяха пресипнали. Към 22 часа си легнахме.

28 юли:

Тази сутрин станахме в 8.30 ч и в 9.00 отидохме на закуска. Като се нахранихме, се прибрахме в стаята и си легнахме.

В 11.30 ч извън часовникът. В 11.50 ч отидохме във фойето с багажа си.

В 12.30 ч дойде автобусът, който ни откара на гарата и в 13.35 ч отпътувахме с влака.

Влакът, който ни докара до Нагоя онзи ден, малко след като слязохме, е излязъл от релсите. Имаме страхотен късмет, защото загиналите бяха повече от 200 души). В 15.15 ч бяхме на гарата в **Химежи**. След около десет минути пристигнахме в хотела, който се намира в непосредствена близост до гарата. Настаниха ни по стайте много бързо. Този път не сме в такава кутийка като в Нагоя, но и този хотел отстъпва на Мияко в Токио.

В 20.00 ч отидохме на вечеря като се нахранихме, се поразходихме и в 21.00 ч се прибрахме. Гледахме телевизия (и видео) и си легнахме в 1.30 ч.

29 юли:

Тази сутрин станахме в 8.30 ч и в 9.00 ч отидохме на закуска. В 10.00 ч тръгнахме на разходка. Закараха ни в един **увеселителен парк** с басейн и много други забавления. Возихме се на „космическа планина“ (влакче, движещо се във въздуха) и на едно друго нещо (не знам как се казва). Представлява кръгли колибки за 4 души, които се търкалят и, естествено, те карат да пициш. Аз не виках, но за сметка на това, ми беше много смешно, защото срещу мен седеше Мария (134), която едва не се подмокри от страх. След това ни заведоха до един парк с много красиви кули (наподобяващи замък), езера, лилии, цветя, дървета и пр., откъдето се виждаше половината град. Като обиколихме парка, отидохме в една **ботаническа градина**. Беше наистина много интересно, но въпреки това, горяхме от нетърпение да пристигнем в хотела колкото се може по-бързо, защото по цялото ми тяло (пък и не само по моето) се стичаха струйки пот, въпреки ветрилото. Тук е истински АД да ходиш навън. Все гледаме да се заврем на място, където има климатик. Вече започнахме да си повтаряме фразата „опознай Япония, за да обикнеш България“. В тази жега на всички ни се доплака за България. Всъщност, напоследък все по-често и по-често изчисляваме колко дни остават до края на турнето. Аз дори съм си направила календарче, в което задрасквам всеки ден.

В 12.30 ч пристигнахме в хотела. Щом се прибрах в стаята, се заврях под душа. В 13.00 ч отидохме на обяд. Ядохме крем-супа, риба и раци. За десерт – крем „Карамел“ и диня. Като се нахранихме, се качихме по стайте. Към 15.00 ч (даже 14.30 ч) излязохме нелегално на пазар.

Към 15.45 ч се прибрахме в хотела и в 15.50 ч слязохме с униформите за концерта. В 17.30 ч пристигнахме в залата. Разпяхме се. Аз се чувствах много добре. Това ми е първият концерт след „апандиситната сага“. На концерта, който започна в 18.30 ч, пях солото на „Репетиция за концерт“. На няколко места поизкукуригах, но все пак мина горе-долу добре. Като цяло, концертът беше не лош (беше посветен на сина на др. Светла, защото имаше рожден ден). След концерта се прибрахме в хотела и вечеряхме. След вечеря се прибрахме и докъм 1.00 ч си приказвахме.

30 юли:

Тази сутрин станахме в 8.30 ч и в 9.00 отидохме на закуска. Към 10.00 ч отидохме на пазар. Към 11.30 ч отидохме на гарата, откъдето в 11.45 ч **потеглихме за Кумамото**. Във влака обядвахме. Пътувайки, към 14.00 ч, **минахме през Хирошима**. Направи ми впечатление, че градът е много хубав – интересна разнообразна архитектура, чудесно съчетана с красивата природа (пълноводни плавателни реки и невисоки планини). Малко след Хирошима минахме през един **тунел под океана**, който свързва о-в Хоншу с Кумамото. Под тунела пътувахме около 10 минути. В 14.40 ч пристигнахме в **гр. Хаката**, откъдето в 14.50 ч взехме друг влак за Кумамото. Там пристигнахме в 16.25 ч. С автобус ни откараха в хотела, където много бързо ни настаниха по стайте. Аз съм в една стая с Мария-134. Стаите са много симпатични. Като се настанихме, се изкъпахме и в 18.00 отидохме на гласова проверка в стаята на др. Бочева. В 19.30 ч отидохме на вечеря. Сервираха ни царевична супа, пиле с картофи и торта. След вечеря се прибрахме в стаята. Мария разви малко фризьорски дейности (подстрига 10 души, в т. ч. и мен). След като др. Лиляна мина на проверка, към 23.00 ч ни дойдоха на гости 5-6 души и до около 1.30 ч си приказвахме. Към 1.30 ч всички си отидоха, а ние с Мария продължихме разговорите до около 2.30 ч, след което заспахме.

31 юли:

Тази сутрин станахме в 8.30 ч и в 9.00 отидохме на закуска. Като се нахранихме, тръгнахме на разходка. Заведоха ни до един замък, близо до хотела. Имаше интересни неща, въпреки че вътрешността не беше запазена в естествения си вид. Към 13.00 ч се прибрахме. Оставихме си багажа и отидохме на обяд. Като се нахранихме и починахме малко в стайте, потеглихме към залата. В 15.30 ч имахме парти. В 16.30 ч започна разпяването. Залата има страхотна акустика. На

нас се падаше честта тази вечер да открием един **международен юношески фестивал**. Концертът ни беше много хубав. Публиката остана доволна. Ние – също. Към 21.30 ч се прибрахме в хотела, оставихме си багажа и отидохме на вечеря. Като се нахранихме, се прибрахме в стаите и пак го ударихме на лаф до 2.00 ч, след което заспахме.

1 август:

Тази сутрин станахме в 8.30 ч и в 9.00 отидохме на закуска. Към 10.00 ч се прибрахме в стаята и си легнахме. В 11.00 ч слязохме с багажа долу и потеглихме за аерогарата. **В 11.55 ч излетя самолетът ни за Токио**. В самолета обядвахме и, след около час – час и половина, се приземихме на аерогарата в японската столица. Пътувайки за хотела, в автобуса ни раздадоха останалите пари и, освен това, ми върнаха чантата, която бях забравила в автобуса на път за Нагоя. Към 14.30-15.00 ч ни заведоха в магазина за електроуреди, които са съобразени с европейския волтаж. Към 18.15 ч се прибрахме в хотела, раздадоха ни ключовете на новите стои, оставихме си багажа и в 19.00 ч отидохме на вечеря. Бяхме много гладни и в, същото време – щастливи, че сме отново в Миако хотел. Ядохме като не виждали. Светослава изяде 8 филии хляб. Взехме си допълнително месо и банани.

В 20.00 ч се прибрахме в стаята. Подреждахме си багажа, изчислявахме си бюджета, къпахме се, гледахме един самурайски филм и към 24.00 ч си легнахме.

2 август:

Тази сутрин станахме в 8.00 и в 9.00 отидохме на закуска. В 10.15 ч тръгнахме за **залата в Шиндзюку**. Към 11.00 ч пристигнахме. Разпяхме се в съблекалнята, след което репетирахме на сцената. В 13.30 ч започна концертът, който беше в три части. Първата част пяхме сами, втората пяха три японски хора, а накрая пяхме заедно „Лагерен валс“ и „Токиниуа“. В третата част отново пяхме сами. Всичко мина много добре. След концерта **отидохме в Посолството**, където ни посрещна посланикът и други дипломати. Хапнахме малко, попяхме си, аз, Доби и Шефа свирихме на рояла в стаята. В 20.00 ч си тръгнахме. В хотела ни раздадоха ядене в кутии, което малко по-късно изядохме в леглото с голямо настроение. Към 21.15 ч др. Лиляна мина на проверка. Гледахме телевизия, писах дневник и пр., и пр. Към 23.00 ч заспахме.

3 август:

Тази сутрин станахме в 8.30 ч и в 9.00 отидохме на закуска. Като се нахранихме, си прибрахме багажа и си легнахме.

В 12.00 ч изнесохме куфарите си в коридора и в 12.15 ч слязохме във фойето. В 12.30 ч потеглихме за гарата.

В 16.52 ч пристигнахме в **Нагано**. Настаниха ни в хотела, намиращ се близо до гарата. Аз съм сама в стая. До вечеря оставаше около час и половина и аз го оползотворих в спане.

В 19.00 ч отидохме на вечеря. Настаниха ни на кръгли маси с въртяща се част в средата, на която имаше поставени 3-4 блюда. Едното беше с патладжани, другото – със салата, в третото имаше месо от някакви морски животинки и парченца от бамбук. Бамбукът беше много вкусен. По-късно ни сервираха и блюдо с фиде, приготвено като спагети. Когато го сложиха на масата, Ваня – 137, каза, че това са червеи и ние доста умувахме преди да ги опитаме.

След вечеря се прибрах в стаята, гледах ТВ до 2.00 ч и си легнах.

4 август:

Тази сутрин станах в 8.30 ч и в 9.00 отидох на закуска. Като се нахранихме, имаме **събрание на хоровото ръководство**. Към 11.30 ч се прибрах в стаята и си легнах. В 12.50 ч отидох на обяд.

След като се нахранихме, излязохме малко на разходка по магазините. Аз купих на майка обувки. Към 14.40 ч се прибрахме в хотела и в 15.00 ч тръгнахме за залата. Пътувахме около час, като през това време гледахме „Индиана Джоунс и храмът на обречените“. В 16.30 ч пристигнахме в залата. Градчето (**Лияма**) не ни направи кой знае какво впечатление. Залата беше ужасно стара, мръсна и гореща, поради липсата на климатик. Но колкото и невероятно да звучи, имаше страхотна акустика. На мен от снощи ми се обажда апандиситът и на сцената не издържах –

ужасно ме заболя, може би най-силно, откакто го усетих за пръв път. Слязох от сцената и отидох в залата. В 18.30 ч започна концертът. На сцената явно беше ужасно горещо, защото нашите стояха като мумии (аз бях в залата). Въпреки всичко, пяха много хубаво. Имаше тук-там грешки, които за тези условия са простими до голяма степен.

В 21.00 ч потеглихме към хотела. По пътя спряхме в един японски ресторант да вечеряме. Обстановката беше чисто японска – масите са ниски, подът е застлан с рогозки и се яде на колене върху възглавнички.

Поднесоха ни ориз (не съвсем бял, с подправки, зеленчуци и месо), нещо подобно на телешко варено, но по-гъсто, панирани скариди, гъби и чушки, и супа от миди (не черните, а мидите-царици). Опитах от всичко, но все пак оставих доста голяма част от яденето в чинията. Към 22.30 пристигнахме в хотела. В моята стая дойдоха 4-5 души. Приказвахме си и гледахме ТВ докъм 2.30 ч, след което си легнах и моментално заспах.

5 август:

Тази сутрин станах в 8.30 ч и в 8.50 ч слязох във фойето. В 8.55 ч с др. Хинова и с преводачката Юки тръгнахме за болницата. В 9.05 ч ме приеха на преглед. Взеха ми отново кръв от вената (вече за четвърти път), направиха ми проба дали ми действа един антибиотик, след което ми сложиха система със същия антибиотик, разреден с нещо успокояващо. В 10.30 ч се прибрахме в хотела и веднага отидохме на закуска. В 10.50 ч се качих в стаята си и си оправих багажа. В 11.00 ч слязох долу със сака си и в 11.15 ч **потеглихме за гр. Мадзумото**. Бях като пияна. Всичко виждах в мъгла, а отблизо изобщо не виждах нищо. Главата ме болеше, като че ли бях препила. В автобуса, естествено, не издържах, без да заспя. Свестих се към 12.30 ч, когато пристигнахме в хотела на Мадзумото. Обядвахме в ресторанта на хотела. Сервираха ни царевична крем-супа, месо от някаква птица, гарнитура от спагети и царевични зърна и салата. На масата до мен бяха преводачката и Кубо сан (Смехурко). През цялото време, докато се хранехме, ги учехме на български. Общо взето, научиха доста неща. Много са възприемчиви. Кубо непрекъснато казваше „дайте ми чай“ и много се смееше. По-късно разбрахме, че „дайте ми“ на японски означава „прегърни ме“. Като се нахранихме, ни настаниха по стаите. Аз съм с Криси – 148. Много е уютно хотелчето. Има много особена архитектура и това, естествено, се отразява на стаите. Например, при прозореца се образува триъгълна ниша, в която стои телевизорът. Леглата ни са под ъгъл. Телефонът е много оригинален. Подът е застлан с нещо, наподобяващо губер. Въобще, всичко е ОК.

В 15.00 ч нашите тръгнаха към концертната зала, а аз останах в хотела „да спя“, както каза др. Хинова.

Към 21.05 ч се събудих, защото нашите си дойдоха. Облякох се и отидох на вечеря. Към 21.30 ч се прибрахме в стаята. Гледахме ТВ и към 23 ч си легнахме.

6 август:

Тази сутрин станахме в 8.00 ч и в 8.30 отидохме на закуска. В 9.30 ч стояхме в **едноминутно мълчание в памет на жертвите от Хиросима**. След това изпяхме „Сайонара“ на персонала на хотела и **потеглихме за гр. Татзуно**. Пътувахме около час и половина и в 10.30 – 11.00 ч пристигнахме в едно училище. Посрещнаха ни 6 хора от 6 училища. Събраха ни във физкултурния салон на училището. Един по един хоровете пяха по 3-4 песни. Накрая се проявихме и ние, естествено. След това ни задаваха въпроси от рода на: колко часа се пътува от България до Япония?, в колко часа отиваме на училище и в колко се връщаме? и т.н. Към 13.00 ч ни заведоха в стола на училището на обяд. Пропуснах да напиша, че ни раздадоха визитни картички, на които, освен имената ни, имаше и номера. Аз бях 28. от всички хорове има по 1-2 деца с този номер и, когато се съберат деца с еднакви номера, се образува групичка. В стола седнахме по групички. На нашата маса бяха 7 японски деца, аз и диригентката на един от хоровете. Учих ги на някои български думи и диригентката така се превъзнесе, че от щастие, че е научила 6 думи падна от стола си. Умряхме от смях. Към 14.00 ч ни заведоха отново в салона, където щеше да има игри в чест на празника на двете звезди. Др. Хинова дойде и ми каза, че трябва да се прибера в хотела с др. Лиляна и с др. Светла. В 14.40 ч се настанихме в стаята, която смърдеше на нещо ужасно гнусно, наподобяващо тоалетна. Изкъпах се и си легнах. Чаршафите също миришеха и с хиляди мъки заспах. В 15.40 ч си дойдоха нашите. В 16.10 ч слязохме във фойето, за да отидем в залата, където ще бъде концертът. За мое нещастие, др. Хинова ми сервира, че трябва да остана в този миризлив хотел, докато мине концертът. Прибрах се в стаята си и си поплаках. След това писах

дневник и гледах ТВ. След това си легнах и се въртях в леглото чак до 21.00 ч, когато нашите се прибраха. Облякох се и слязох на вечеря. Чувствах се ужасно – като че ли не съм от този хор. Бях някак чужда и на тях, и на себе си. Всички бяха много весели, а на мен ми се плачеше. Болеше ме сърцето. Не мога да обясня... На масата направих всички усилия да се сдържа, но една буца ми беше заседнала в гърлото и се разплаках. Др. Хинова дойде при мен и ми се скара. Беше права – нямах право да плача, но въпреки всичко, не можех да спра. След като се нахраних, се прибрах в стаята си и се наплаках, както аз си знам – поне да ми олекне на душата. След вечеря, към 21.30 ч долу пред хотела имаше заря в чест на хора. Всички ме викаха да сляза, но аз предпочетох да остана в стаята. Първо, защото тази заря не беше за мен (аз не съм пяла на тазвечершния концерт) и второ – от сълзите лицето ми беше ужасно (това беше чисто суетна причина, но все пак... причина). По принцип, мразя, след като съм плакала или като плача, да ме гледат, но за съжаление съм прекалено сантиментална и не мога да се въздържа на моменти.

Към 22.30 ч всички се върнаха много весели от зарята. Криси, щом влезе в стаята, пушна телевизора. Даваха хубава забавна програма по американската телевизия. Аз се загледах и постепенно се успокоих. Като свърши програмата, загасихме телевизора с намерението да спим, но се отворихме на разговори, който продължиха до към 3.00 ч.

7 август:

Тази сутрин станахме в 8.15 ч и в 8.30 ч отидохме на закуска. Към 9.30 ч **потеглихме за гр. Тояма**. По пътя изгледахме три филма. Към 14.00 ч спряхме в едно курортно селище. Обядвахме в един много приятен хотел, който се намираше до езеро. Като се нахранихме, се поразходихме и към 14.30 ч потеглихме. Пътят ни минаваше през много красиви местности. Намирахме се на северозападното крайбрежие на Япония. Много приятно са съчетани морето (Японско море) и планината. Наред с планините, има и огромни пространства (равнина), засети с ориз. Тук-там сред оризовите плантации се мяркат по една-две къщички с много хубави дворове, пълни с цветя и дървета. В едно селище видяхме една **огромна статуя на Буда**, направена от бял камък и висока колкото 4-5 етажен жилищен блок.

Към 18.00 ч пристигнахме в хотела. Бяхме скапани от 8-часовия път. Щом се прибрахме в стаята, си легнахме. Часовникът ни събуди в 18.45 и в 19.00 ч отидохме на вечеря. След като се нахранихме, се качихме в стаята. Прахмем, къпахме се и след това правихме жеравчета (оригами) за утрешния концерт (по-точно – за в друг ден). Боряна – 180, ми гледа на карти и след това викахме духове, но нищо не стана. Към 1.00 ч си легнахме.

8 август:

Тази сутрин станахме в 8.30 ч и в 9.00 отидохме на закуска. В 10.30 ч слязохме долу с униформите си. В 10.40 ч потеглихме към концертната зала. Там пристигнахме в 11.30 ч. До 12.00 ч имахме почивка (изядохме по два банана и изпихме по един джус). В 12.00 ч отидохме на сцената. Разпяхме се, след което имахме гласова проверка. В 13.00 ч започна репетицията с японския хор. След това си разменяхме подаръци. В 14.00 ч започна концертът. Залата имаше хубава акустика и ние пяхме много добре (преди всичко, за лично удоволствие, защото публиката беше доста заспала). Тази вечер аз пях солото на „Репетиция за концерт“. Много съм разсеяна – чак като започнах да дирижирам, видях, че съм забравила да си сваля часовника и пръстените. Освен това, пях доста слабо и несигурно, защото отдавна не съм пяла и това, естествено, ми се отрази. По едно време, както пеех, погледнах Нина (202), която беше направила страхотна физиономия, и аз, естествено, не се въздържах и се разхилих. Добре, че беше в края на фразата и не се забеляза много, много. След „Гайдар“ (във втората част) публиката се вдъхнови и това разбудяне продължи до края на концерта. На „Коза и пелин“ имахме бис. На „Аизу бандайсан“ – също. Бис имахме и на „Люлчина песен“ (солистка беше Цвети). След концерта се качихме в автобуса и потеглихме към хотела. Раздадох ни по 3 сандвича. В 16.30-16.45 ч се прибрахме в хотела. Оставихме си багажа и тръгнахме на пазар. Заведоха ни на една голяма търговска улица, намираща се на около 20 минути от хотела (пеша). Аз си купих обувки. От много обикаляне краката ми се схванаха и петите ми започнаха да тупат. Днес е много горещ ден и устата ми пресъхна ужасно. Към 19.20 ч благополучно се прибрахме в хотела, но аз не можех да си кажа заглавието.

В 19.30 ч отидохме на вечеря, след което се прибрахме в стаята. Мария – 134, ме подстрига, след това се къпах, низахме жеравчета, имахме гости, викахме духове (пак нищо не стана) и към 24.30 ч си легнахме.

9 август:

Тази сутрин станахме в 8.30 ч и в 8.53 ч отидохме на закуска. Като се нахранихме, се прибрахме в стаята. Аз си оправих багажа и си легнах. В 10.30 ч слязохме долу с багажа и потеглихме към **следващата точка от нашата обиколка на Япония**. В 12.00 ч пристигнахме в залата, в която щеше да бъде концертът ни. Изядохме по три банана и по едно парче торта, и в 12.30 ч отидохме на сцената. Разпяхме се, репетирахме с японския хор и в 14.00 ч започна концертът.

Пяхме много добре, публиката не беше лоша. Въобще, концертът мина както трябва. В началото изпяхме „Ако всички деца“ и връчихме гирлянда от около 400 жеравчета (оригами) **по случай годишнината от бомбата над Нагазаки**. Към 16.15 ч потеглихме към **град X (още не знам името му)**. По пътя гледахме филма „Кобра“, но не този, който са давали по нашата телевизия, а американски, с участието на Силвестър Сталоун. Беше страхотен (и филмът, и артистът). Към 18.45 ч пристигнахме във въпросния град и ни настанах в хотел X (не знам и фирмата на хотела). Всички сме по един в стая. В 20.00 ч отидохме на вечеря. В 20.30 ч се прибрахме по стаите. Вечерта Мами мина на проверка. След това викахме духове в стаята на Шефа (211). Към 1.00 ч си легнах.

10 август:

Тази сутрин станах в 8.30 ч и в 9.00 отидох на закуска. Като се нахранихме, ни раздадоха допълнително по 4500 йени и към 10.00 ч тръгнахме на пазар. Заведоха ни в един универсален магазин, в който, естествено, и цените бяха универсални. Към 11.30 ч се прибрахме в хотела и в 11.45 ч слязохме долу с багажа си.

В 12.00-12.15 ч потеглихме към **гр. X (отново не знам името му)**. Към 16.00 пристигнахме в **кметството** на града, където ни посрещна кметът. След това се настанахме в гримьорните на залата, намираща се точно срещу кметството. За наше най-голямо учудване, пред залата имаше наш афиш, но не какъв да е, а голям 5:2 метра, на който бяха нарисувани портретите ни (не от художници, а от деца и именно по тази причина не можахме да се познаем).

В 12.30 - 13.00 ч имахме разпяване и репетиция с японския хор. Преди това имаше парти (последното за това турне), което беше едно от най-забавните от досегашните. В 14.00 ч започна концертът. Залата беше малка, но с хубава акустика. Публиката също беше малко и не беше от най-възторжените, но не беше и от най-заспалите. Средна работа. На сцената нямаше климатик, за сметка на това, обаче, прожекторите бяха в изобилие. Чувствахме се като в пещ – по телата ни се стичаха ручейчета. Въпреки всичко, пяхме на ниво. Най-голямата ни грешка беше непрекъснатото повишаване, но това се дължеше (според мен) на горещината.

Концертът ни завърши твърде триумфално (както винаги!!!). Изпращането също беше триумфално. Настроението ни беше страхотно – квичахме като побъркани, хилехме се, пеехме... Изобщо, бяхме много щастливи. Недалеко от залата ни заведоха на вечеря. Докато се хранехме, в ресторанта слушахме по уредбата на заведението запис на концерта ни от 18 юли. Към 22.00 ч потеглихме към хотела и пристигнахме към 23.30-24.00 ч. По пътя гледахме „Завръщане в бъдещето“ (много приятно филмче). В 1.30 ч си легнахме.

11 август

Тази сутрин станахме в 8.00 ч и в 8.30 ч отидохме на закуска. В 10.00 ч потеглихме за гарата, откъдето в 10.44 ч тръгна влакът за Токио. Пристигнахме в 13.05 ч и отидохме в „Дисниленд“. Там пристигнахме към 13.45 ч. Обядвахме в ресторанта на „Дисниленд“. След това ни пуснаха всеки да ходи, където си иска. Имахме на разположение по пет билета за пет атракции. Най-напред отидохме на влакчето на ужасите. Там чакахме на опашка около час и половина. След това отидохме на „Космическата планина“. Там се вредихме по-бързо и беше по-интересно. Най-накрая отидохме на една лодка. Возихме се уж по Мисисипи. По крайбрежието имаше изкуствени слонове, змии, горили, първобитни хора и пр. В реката тук-там си подаваше челюстите някой крокодил. Беше много хубаво. Пропуснах да пиша, че имаше лъвове, тигри, зебри, сърни, зайци и др.

До времето за събиране оставаше малко и го оползотворихме в разглеждане на магазините. Към 18.15 ч потеглихме към хотела. В 19.00 ч пристигнахме и в 20.00 ч отидохме на вечеря. По-точно, на **парти с представители на „Джапан артс“**. В началото, както обикновено, се държаха

речи, след това (както обикновено) ядохме (беше на шведска маса) и накрая се впуснахме в танци. Беше много весело.

Към 22.30 ч се прибрахме в стаите и в 23.00 отидохме в стаята на Патлака (Пламен Захариев), за да си получим касетофоните.

Вечерта редихме багажи, гледахме телевизия, къпахме се и пр., и пр. Към 24.00 ч си легнахме.

12 август:

Тази сутрин станахме в 8.00 ч и в 8.30 ч отидохме на закуска. В 9.30 ч тръгнахме на пазар. Бяхме 10 души. Заведоха ни на една търговска улица, на около час път с метро и автобус. Изхарчихме си последните пари и се прибрахме доволни в хотела. В 13.00 ч отидохме на обяд. След като се нахранихме, се качихме в стаите. Писахме дневници и спахме. Към 15.15 ч станахме и в 15.45 ч потеглихме за залата. Там пристигнахме към 16.30 ч. Разпяхме се. В 18.30 ч започна концертът. На сцената беше ужасно горещо, но пяхме сравнително добре. Публиката остана доволна. След концерта се прибрахме в хотела. Дойдоха Мегуми и Хино и отидохме заедно с тях в стаята на Доби и Норчето, където стояхме до към 23.00 ч. В 23.00 ч Мами мина на проверка. След това имахме довършителни работи по багажа. Към 1.00 ч си легнахме.

13 август:

Тази сутрин станахме в 7.00 и в 8.30 ч отидохме на закуска. В 9.20 ч си взехме довиждане с хотела и Кубо сан и потеглихме за аерогарата. Там пристигнахме в 10.15 ч. Прегледахме багажа си и се приготвихме за тръгване. На гарата дойдоха да ни изпратят и Мегуми и Хино с майка си. Направихме си снимки, поплакахме си малко и потеглихме към митническия контрол.

В 12.05 ч излетя самолетът. Пътувахме на втория етаж на „Боинг 747“ („Джъмбо“) – същият като на идване, но тогава бяхме долу. Случайно установихме, че с нас пътува и един студент по литература, който беше на няколко наши концерта и винаги сядаше на едно и също място на първия ред и плачеше на „Лунна светлина“ (на Дебюси). Пътуването мина много хубаво. Почти през цялото време си приказвахме със студента и му пяхме. В 20.40 ч кацнахме на „Шереметиево 2“ в Москва. Чакахме 4 часа на аерогарата. През това време се разхождахме, черпихме студента със сладолед (тъй като имахме много неизхарчени рубли, а на летището не предлагаха нищо различно от сладолед и водка), играхме на филми и в 21.55 ч (московско време) излетяхме за София. Пропуснах да напиша, че десет минути преди да излетим за София установих, че ми няма паспорта. Пощурях да го търся. Обиколих всички места, където сме били (а за 4 часа бая места посетихме). Слава Богу, намерих го в една телевизионна зала и успях буквално в последната минута да се пласирам в самолета.

За тези два часа и половина, през които пътувахме към София, започнахме да пускаме висулки от студ. Оказа се, че нещо била повредена климатичната инсталация и духала само на студено. Помолих стюардесата да я спрат, а тя ми отговори, че ако го направят, ще спре самолетът. Тук е мястото да отбележа, че условията в българския самолет бяха потресаваци – багажът ни се намираще в тоалетните (които, естествено, не работеха), половината седалки бяха изпочупени, а за температурата вече споделих. В крайна сметка, благополучно в 23.30 (българско време) кацнахме на родна земя. Посрещнаха ни с камери и прожектори. Даниела Кънева прехвърляше микрофона от ръце на ръце. Но въпреки това оживление, ние бяхме в много лошо настроение. На всичкото отгоре, митничарите ни посрещнаха с „отворени обятия“ и с кучета – преизпълниха плана си, като обмитиха всички касетофони с по 130 лв., при положение че те струваха по 70 лв. Всички излизахме един по един с насълзени очи, след като два часа бяхме престояли в митницата и почти се бяха гаврили с нас. Това ни огорчи невероятно много. Родителите ни за малко да бутнат стената, която отделя чакалнята от митницата. След хилядите отрицателни емоции от деня, най-сетне в 1.30-1.45 ч се прибрахме къщи. Баща ми побърза да си легне, защото каза, че ще става рано, а ние с майка стояхме до 5.00 ч и си приказвахме. Накрая си легнахме – майка ми – полумъртва, а на мен не ми се спеше, защото в Япония беше 11.00 ч и аз още не съм се аклиматизирала.

Съдържание:

6 юли:	1
8 юли:	2
9 юли:	2
10 юли:	3
11 юли:	3
12 юли:	4
13 юли:	4
14 юли:	5
15 юли:	5
16 юли:	5
17 юли:	6
18 юли:	6
19 юли:	7
20 юли:	8
21 юли:	8
22 юли:	9
23 юли:	9
24 юли:	10
25 юли:	10
26 юли:	10
27 юли:	11
28 юли:	11
29 юли:	12
30 юли:	12
31 юли:	12
1 август:	13
2 август:	13
3 август:	13
4 август:	13
5 август:	14
6 август:	14
7 август:	15
8 август:	15
9 август:	16
10 август:	16
11 август:	16
12 август:	17
13 август:	17